

Minister fristes til offentlig at fremsætte en skarp Kritik over de tidligere Regeringers Finanspolitik, henstiller jeg, om det ikke var praktisk at tilføje, at det vilde have været meget værre, om de Radikale og Socialisterne havde faaet Lov til at raade, thi de have budt over ved mange forskellige Lejligheder, eller, som ved Toldloven, budt under, som det nu kunde passe dem. Men det finansielle Resultat vilde, hvad enten de bød over eller under, have ført til, at vi havde været adskillige Millioner ringere stillede, end vi ere nu. Det er blot en elskværdig Henstilling, jeg gør til den højtærede Minister, for jeg synes, der bør gøres Ret og Skel til alle Sider.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig Prøvelse i et Udvalg.

Ravn: Efter at have hørt de Foredrag, der ere holdte, kunde jeg egentlig have frafaldet Ordet, men jeg vil dog gøre nogle Bemærkninger og bl. a. om Bestemmelserne i Lovforslagets § 1. Jeg har set mig om her i Salen og tænkt: Kultusministeren maa da vel være her? Og jeg maa endnu i dette Øjeblik vende Blikket hen til Døren og se, om han ikke skulde komme ind og raabe efter den højtærede Indenrigsminister: Stop Tyven! Men han gør det ikke. Naar jeg nemlig ser paa Forslaget, som det ligger for, maa jeg sige: Det er det rene Tyveri, her sker! Det er Kirkens Penge, som Kultusministeren skal styre, man vil bruge her.

Formanden: Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem taler i Billeder.

Ravn: Ja, det er en Slags billedlig Tale. Deri, at Kultusministeren ikke er til Stede, maa der vel saa ligge en Overenskomst. Nu ser jeg af Motiverne, at de to Ministre have drøftet den Sag sammen, og dog vil jeg sige, at jeg staaer endnu og venter paa, om Kultusministeren ikke skulde vende tilbage og sige: Jeg har fortrudt at have indladt mig med Indenrigsministeren og givet en vis Ret til Kirkens Midler fra mig. Det, her er Tale om, er i Virkeligheden fra Oldtiden gennem Tiderne den kristne Menigheds Penge, dens Gaver, som den uddelte til de kristne indenfor Kirken. Der har været enkelte Forandringer i Tidernes Løb, men det er Grundtanken, og naar vi altsaa nu lægge det over til rent verdslige, rent kommunale Øjemed, gøre vi en Fejl. Det er et

af de Punkter, vi maa stride imod, og jeg er derfor de Medlemmer taknemmelig, der alt paa Forhaand have raabt Vagt i Gevær overfor dette Spørgsmaal. Imidlertid slippe vi formodentlig ret let fra det, da der kun er et Medlem, der har udtalt sig derfor.

Jeg sætter Pris paa, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), som ser denne Bestemmelses store Betydning for Opgavens Løsning, sagde: Jeg skal opgive den Tanke, jeg ser, det er noget, der ligger i Vejen for den gode Sags Ordning, og derfor maa jeg opgive det. Dette glæder mig, og jeg gaar ud fra, at den første Bestemmelse i § 1 dermed er slaaet ihjel. Den højtærede Indenrigsminister vil ikke kunne komme frem med saadanne Grunde, der i nogen Maade kunne føre til, at Tinget gaar ind paa dette.

Det andet Spørgsmaal, jeg ogsaa gerne vil sige et Par Ord om, er Refusions-spørgsmaalet. Dersom det skal føres ind paa dette Omraade, vil det blive et meget indviklet Forhold. Men dette er alligevel ikke tilstrækkeligt til, at vi ikke maa gøre det, for er der noget, der vil virke uretfærdigt med Hensyn til Byrdernes Fordeling, er det netop denne Sætning om, at man skal ikke tage Hensyn til, hvor de paagældende ere forsørgelsesberettigede. Det er rigtigt, som det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) sagde før, det vil have til Følge, at Kvinder med Børn ville søge ud fra Byerne til Steder, hvor de kunne faa billigere Lejligheder. De ville muligvis ogsaa blive bestyrkede deri. Lad os ikke lægge Skjul paa, at vi vide, at der er et Kapløb mellem Kommunerne, Købstadkommuner og Landkommuner, efter at kaste Byrderne fra sig, og at man i dette Tilfælde ogsaa vil se at faa Byrderne fra sig, er noget, man kalder menneskeligt ude mellem de kommunale Raad. Derfor vil man tilskynde saadanne Enker til at flytte ud. Særlig de Sogne, der ligge omkring Byerne, ville faa en Byrde, de ikke kunne vælte fra sig i Henhold til § 2, men som burde have hvilet paa Byerne. Det Forhold maa vi have rettet, selv om det skal være noget af det vanskeligste ved Loven.

Saa vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa dette Ord „særlig“, hvormed 2det Stykke i § 2 begynder. Hjælpekasserne ville, mener jeg, i sin Almindelighed blive bestyrede af nogle af de Folk i Kommunerne, der vise den største Lyst til i det hele at hjælpe Folk. Jeg tror, at man